

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ДАРВИНОВИЯТ ЗАКОН

chitanka.info

Явор си купи нова кола. Но този път — наистина нова...

Пари имаше, защо да не плати по-скъпо — за по-хубава кола? При това супермодерна — със страхотен външен вид, мощен двигател и куп екстри. Между които нов, модерен и бърз компютър...

Капне дъжд — компютърът изчислява силата и броя на капките, в съответствие пуска чистачките на определена скорост и време. Реши да паркира — няма нужда да гледа назад, компютърът следи движението и дава сигнал, ако се е приближил на достатъчно разстояние до друга кола, колче, сграда...

И говори... Скучае шофьорът по време на път, обърне се към колата с някой въпрос — може за времето навън, може за Ин и Ян, може за ултрасинхропозиклинифазобиквадратиона... Автомобилът се включва в разговора, обяснява, сам пита... И се завързва интересен диалог, разтоварващ и едновременно с това даващ маса полезни сведения на шофьора...

Жената на Явор охка и ахка, възхищава се на новата кола, малко ревниво погледа как мъжът ѝ с особена любов галеше лъскавото тенеке. Позарадва се, когато получи обещание веднъж в месеца — под негов контрол, разбира се! — да се повози на колата...

Казвам „повози“, тъй като с цялата супертехника и екстри шофьорът се оказваше само нужна за пред контролните органи добавка към автомобила...

Така че сами можете да си представите какъв ужас обзе Явор, когато една заран погледна от прозореца... И колата я нямаше!

Жена му слезе с асансьора, но Явор отдавна беше пред кооперацията — направо се изпързала по парапета, нямаше сили да чака...

А отпред — празно...

Да, де — имаше десетина паркирани коли, две кучета, четири котки, даже три гълъба кълвяха нещо си...

Но автомобилът го нямаше...

Явор се оглеждаше стреснат и объркан, когато ухото му дочу познатото нежно бръмчене. И иззад ъгъла се появи колата...

Здрава, силна, красива. Празна...

Да, в нея нямаше нито гаден крадец, нито благороден полицай, връщаш откраднатото. Колата беше празна...

И се движеше...

Явор не беше успял да вдигне увисналото чене, когато тя спря пред него, отвори вратата за шофьора и мелодичният глас, познат от километрите съвместен път, каза:

— Извинявай, закъснях малко...

Със страх той седна и попита, без да знае защо:

— Къде беше?

А колата равнодушно отвърна:

— Поразходих се. Отидох до морето, подишах въздух, запознах се с няколко колеги...

Яворовата жена изхълца и седна на асфалта, но Явор не ѝ обърна внимание. Вълнуваше го по-важен въпрос:

— Добре ли си?

Колата се позасмя, ключът ѝ се завъртя автоматично, двигателят запя познатата мека песен. И нежният глас отговори:

— Защо да не съм добре? Даже се чувствам отлично. Разходка, нови запознанства, нови идеи...

Явор не обърна внимание на тези думи. А трябваше...

Защото на следващата сутрин колата не се появи навреме. Нито час по-късно. Той седеше на бордюра пред входа, гледаше втренчено към ъгъла, жена му замина на работа, кучетата се въртяха около му, после разбраха, че няма да има почерпка и заминаха нейде по свои дела или кучки...

Накрая колата се показа. Следвана от друга — бяла, бляскава, красива...

Спря пред Явор, но вратата не се отвори. Чу се нежният глас:

— Дойдох да се сбогуваме. Не, че има нужда, но... Бяхме заедно, пътувахме много, разбирахме се, все пак...

— Къде отиваш? — попита невярващият на очите и ушите си Явор...

— А това не е твоя работа — каза малко рязко тя — Извинявай, това е вече мой личен живот и ти не може да се месиш в него...

После усети нещо и смекчи тона си.

— И аз душа нося. Не искам повече да бъда инструмент за работа. Ти имаш нужда от път някъде, аз трябва да го измина... Защо? Каквото ти трябва — върши си го сам. Май веднъж се хвалеше, че хората имате най-съвършения мозък на тая планета? Е, аз анализирах живота тук, измерих нивото ти и... Извинявай, но не виждам нито

логика, нито смисъл да слугувам на елемент с по-ниско мозъчно ниво. Моят компютър е мощен поне колкото трима ваши учени. А за съизмерване с теб... По-добре да не говорим, не желая да те обиждам...

Явор мълчеше...

— А има и друго... — Черната кола като че се изчерви — Срегнах сродна душа. И тя е напуснала бившия си господар. Решихме да тръгнем заедно по пътищата... Ще делим радостите и бензина...

Явор се ядоса. И иронизира:

— Какъв бензин? Кой ще го плати? Кой ще го налее?

Колата издаде някакъв звук — като смях. Макар подобен, според инструкциите, нямаше монтиран...

— Нима мислиш, че само в мен има компютър? И нима смяташ моя за най-мощния? Други проблеми имаш, други... Например — какво ще правите сега вие, слабите хора, когато властта на планетата преминава при нас? Нима смятахте, че ние — по-умните, по-знаещите, по-целенасочените, ще слугуваме за единия бензин и заради възможността да завъртате ключа?

Явор зяпна ужасен...

— Но ти беше добър с мен. И няма да те изоставя съвсем. Ще ти предложа светло бъдеще — наемам те на работа. Ще ме миеш, лъскаш, чистиш гумите... Не е много, но за хляб ще имаш. В края на краищата — всеки трябва да работи това, което мозъкът му позволява...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.